

A vibrant, stylized illustration of a cyberpunk-themed scene. In the center, a woman with short blonde hair and red lipstick is crouching on a red, gridded platform. She is wearing a black, form-fitting, cut-out bodysuit with a high collar and a red jacket with yellow trim draped over her shoulders. She is holding a silver handgun in her right hand, which is resting on her thigh. Her left hand is holding a severed, cybernetic head with long black hair and a metallic face. The background is a dense, colorful cityscape with various signs, including one that says "WILLIAMS" and another that says "CYBERPUNK". The overall style is reminiscent of classic comic book art with a modern, digital twist.

KYBERPUNKOVÁ SWINGERS PARTY

FRANTIŠEK KOTLETA

**KYBERPUNKOVÁ
SWINGERS
PARTY**

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Copyright © František Kotleta, 2025

Cover © Adéla Stopka, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6202-6

KYBERPUNKOVÁ SWINGERS PARTY

FRANTIŠEK KOTLETA

FØBØS

Inanna

„Nevykouřila jsem chlapa už asi rok. Klidně bych ho nechala polechtat mi mandle bez kondomu. Jen tak, z nostalgie. Už ani nevím, jaký to je.“

Šlapka přitom civěla na holografickou projekci, na které zrovna nějaký ladyboy dělal to, o čem ona sama mluvila. Vypadal dokonale. Jako by ho stvořila příroda sama, když měla svůj nejlepší den. S drobnými nedokonalostmi, které ho dělaly reálným, ale zároveň příliš symetrickým, a s erekcí pevnou tak, že by mohla vyhazovat do vzduchu děti na koloběžkách, takže určitě nikdo takový neexistoval. Vytvářela ho umělá inteligence, samozřejmě, jak jinak. Z tenoučkého projektoru o velikosti eurové mince, který měla žena přilepený mezi prsy uprostřed vyteťovaného sluníčka, se video promítalo asi dva metry od nás. Ladyboy ve videu se velmi rychle vrhl na muže zezadu, ale v jeden náhlý okamžik se proměnil v prsatou blondýnu, která olizovala nohy vysokému chlápkovi s břichem velkým jako nárazníkové válečné pásmo mezi Vietnamem a Čínou. Oba byli samozřejmě nazí. Ten chlápek – akorát oblečený do šustákové bundy,

sandálů a černých kraťas – zrovna procházel kolem. Video ho zaujalo. Aby ne. Lidé, co procházeli ulicí, museli před vchodem do bordelové čtvrti souhlasit kývnutím hlavou, že chtějí personalizovanou reklamu. A tak každého snímaly kamery, identifikovaly jeho elektronickou stopu a umělá inteligence už jenom hledala nejvhodnější druh vzrušení, který by mohl zaujmout přesně jeho. Během pár sekund každého vyprofilovala z jeho chování na sítích – z toho, co četli, na co se dívali, jak se vyjadřovali a jaké zboží si kupovali. Konzervativně oblečení páprdové diskutující na stránkách *Echa24* o pokračujícím úpadku Západu byli velmi rychle identifikováni jako subíci toužící po pořádné černé kládě, podobně jako levicoví vegani sem nepřišli pro nic menšího než brutálně řezat do holky a pak jí do otevřené rány nastříkat své sperma. Pokud si na tohle zaplatili bionta, bylo to v pořádku. Alespoň to pak neudělali na nějakém politickém večírku plném idealistických holek opitých bio vínem z hroznů hydroponicky pěstovaných v pražském podzemí.

Rychlost byla důležitá. Nebylo moc času. Čumilové procházeli, zírali na různé nabídky toho, co je čeká, co mohou prožít, když si zaplatí, a za nimi se tlačili další a každý musel dostat svou videonabídku.

Šlapce bylo kolem pětatřiceti. Vlastně docela kost. Hlavu vyholenou až na kůži, která tak nabízela pohled na vytetovaný egyptský kříž ankh. Všimla jsem si upravených prsou a plastiky vagíny. Byla totiž prakticky nahá. Jenom kolem prsou měla protažené malé stříbrné řetízky a pak už pouze na nohách černé lodičky na vysokém podpatku.

„Kolik? Za tohle?“ ukázal chlápek na promítané video ve vzduchu.

„Žena, muž, transka, biont?“ zeptala se šlapka a olízla si rty. Naznačovala přitom pusou, že by chlápek ráda vykourila „jako žádná jiná“.

„Biont, nejsem prase,“ rozhodně odmítl nabídky lidských prostitutů. Přitom pořád zíral na video, ve kterém si ho blondýna otočila a začala mu nepřírozeně velkým jazykem lízat zadek. Mezi nohama se mu začalo tvořit něco když ne tvrdého, tak alespoň tvrdnoucího.

„Sto devadesát devět eur.“

„To je moc drahý,“ ušklíbl se, ale na video civěl pořád.

„Máme nejlepší bionty v celý Praze.“

„Naproti je to za sto éček,“ namířil prstem ne zrovna naproti, ale někam doprostřed ulice. Nacházel se tam pornobar Červená kočička, což byl podnik v podstatě stejný jako tenhle, jenom měl na ulici dva nahý, sotva šestnáctiletý kluky

v kožených postrojích a jednu pětadvacetiletou Vietnamku s prsy velkými jako vodní meloun. Počítala jsem, že šlo o snímatelné implantáty. Asiatky takové kozy prostě nemají. Vím to moc dobře, protože moje matka je poloviční Vietnamka. Otec stoprocentní Čech, takže jsem to ve svých pětadvaceti dotáhla na slušné trojky, ale nic víc.

„Naproti vám to ve skutečnosti udělá ten hubenej blondák v overalu s hejblátky. Moc to neumí, je tam teprve týden. Toho minulýho vyhodili, když se přišlo na to, že to klientům do zadku nedělá biont, ale on sám. To proto, že tam klient chytnul syfla. Ne toho starýho dobrýho, ale tu africkou mrdku rezistentní na antibiotika.“

Vychrlila to na chláпка tak rychle, že jsem sotva stíhala odlišovat od sebe jednotlivá slova.

„Kurva,“ pronesl chlápek a já netušila, jestli své prohlášení mířil na šlapku nebo směrem k Červené kočičce.

„Berete taky stravenky Seznamu?“ zeptal se po chvíli.

„Každej bere stravenky Seznamu,“ mrkla na něj a pro jistotu si ještě olízla rty, kdyby si to chtěl rozmyslet. Opírala se při tom o barovou stoličku, na které mohla sedět, když kolem nechodilo moc potenciálních kunčaftů. Vytáhla z kovové krabičky malý navigátor, který aktivovala prstem, a něco do něj naťukala.

„Navede vás to do vaší místnosti. S nikým se nepotkáte. Na konci odejdete zadním vchodem. Pustí vás to po zaplacení,“ vysvětlila a podala sandálníkovi přístroj s otevřenou aplikací, která ho jeho zážitkem měla provázet.

Vzal si ho beze slova a vešel do blikajícího vchodu s nápisem U Modré lasičky.

„Prej že není prase,“ odfrkla si, když kunčast zmizel. „Kdy lidi přestali chtít šukat lidi?“ dodala.

Pokrčila jsem rameny. Lidi pořád šukali lidi, jen někteří dávali čím dál víc přednost neživým hračkám. Akorát nafukovací panny nahradili bionti. Člověk totiž s hračkou nemusel mluvit. Po tom, co se udělal, ji nemusel hladit, pozvat na večeři, utěšit, že se to manžel nedozví, objednat jí bolta nebo druhý den zavolat. Neměl žádné závazky, jen čistý sex. Navíc bez studu. Jednou jsem něco takového navštívila při rozlučce se svobodou spolužačky Angeliky. Byla to kráva, což se dalo snadno odhadnout už podle toho, že ji rodiče pojmenovali po postavě z nějakého prastarého filmu o pirátech nebo co. Pořád mluvila o tom, že bude novinářka, ale byla tupá jak zimbabwský android a věřila na hovadiny. Vyráběla si doma pročišťovací tinktury podle receptů z čínských webů, takže po jedné pak páchla tak, že ředitel radši na dva dny zrušil výuku, aby se budova školy stihla vyvětrat. Ale její rodiče měli hromadu

peněz, a tak jí matka kromě jména, nových koz k šestnáctinám a později bohatého ženicha, zaplatila rozlučku v podobném podniku pro celou třídu dívčího gymnázia. Tam jsem totiž občas chodila, aby mi máma posílala kapesné a neříkala pořád dokola, že jsem stejně nezodpovědná jako můj otec. V tom měla trochu pravdu. Ten nebyl v Praze asi dvacet let a počítám, že by mámu už vůbec nepoznal.

„A co vy? Nechcete alespoň vylízat? Dala bych vám slevu. Frndu už jsem taky neměla na jazyku, ani nepamatuju.“

Vypadala vážně nadržенě a zoufale, ale kdo ví. Byla to šlapka. Těm člověk nikdy nemohl věřit. Teda s výjimkou mojí tety Dominiky. Ta se to-muhle nejstaršímu řemeslu kdysi také věnovala. Takže jsem o něm věděla všechno.

„Jsem tu pracovně,“ usmála jsem se na vysvětlenou.

„Tak na to se vyser, holka. Poloviční Asiatky už nikoho neberou. Teď letěj čistý Evropanky a i tak to máme kurevsky těžký,“ povzdechla si.

„O tuhle práci nejde. Jsem Kosková, Eva Kosková. Volala mi vaše šéfka,“ vysvětlila jsem. Viditelně se jí ulevilo. Ne, že bych pro ni představovala konkurenci. Po mámě jsem celkem nezaslouženě podědila pěknou a štíhlou postavu a kombinace vietnamské a české krve byla pro chlapy rajcovní,

ať si říkala, co chtěla, ale nikdy jsem neuměla tu sexy vyzývavost, která dokázala chlapy přitáhnout i k objektivně méně hezkým holkám. Navíc, já to měla s chlapama vždycky složité.

„Aha, no...,“ pronesla rozpačitě. Nejspíš teď přemýšlela, jak moc si pouštěla hubu na špacír a jestli si na její chování nebudu stěžovat.

„Šéfka je mrtvá.“

„Cože?“ vyhekla jsem překvapeně. Takže žádné přemýšlení, ale tohle.

„Ráno jsme ji našli. Volali jsme fízly a chtěli zavřít podnik, ale Bobo říkal, že kšefty se musej hýbat a máma by to tak chtěla.“

Šeptala. Mrtvola v podniku opravdu nebyla dobrá reklama.

„Bobo?“

„Její syn. Maká tady od patnácti. Šikovnej kluk. Tu obchodní tvrdost podědil po mámě.“

Vydechla jsem víc než překvapeně a levou dlaní si promnula obličej.

„Dostala jsem zálohu,“ vykoktala jsem ze sebe.

„Tak si ji nechte,“ mrkla na mě a zkusila zlomit dalšího zákazníka. Ani jí neodpověděl a zamířil za dalšími nabídkami. Jako většina návštěvníků vykřičené čtvrti nejspíš ani nikam zapadnout nechtěl, jen si užít vzrušení ze všech těch vjemů, pachů a nabídek a pak si v klidu někde doma nebo na hotelu vyhonit.